

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 19

PARTIZANSKA KNJIGA

© Vladimir Bulatović

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2018.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Vladimir Bulatović

Kaplarovo igralište

roman – opera

Kikinda, 2018.

I

Budilnik je tempiran na šest ujutru – *Beyond the horizon*, Laze Ristovskog. Riđokosa devojka, koja ispunjava želje samo vikendom, prigrllila je jastuk. Ispod pokrivača viri boso, iskrivljeno stopalo, kao da je ispalo iz zgloba. Budim se mlakom vodom i mirisom kivanog kupusa koji dopire iz vertikale od komšije penzionera. Za sapun su se zalepile dugačke dlake, ima ih i na prostirci za noge, a dlačice koje nalikuju sitnoj piljevini grupišu se po ivici klozetske šolje. Od toga mi pripada muka. Ostavljam poruku: *Dolaziće stanodavac. Pravi se da si mrtva. Kad kreneš, ubaci ključ od stana u ostavu, a ključ od ostave sakrij ispod otirača. Oprosti za sinoć. Zamislio sam se.*

Tramvaji su gospodari blokova, čelikom prekriveni električni insekti, njima se klackam u šestoosminskom taktu. Posmatram kroz staklo kako promiču tri plus dva dimnjaka, potom buvljak, kula kod Sajmišta. Silazim ispred BAS-a. Park ispred „Lastine” stanice okupirali su dronjavi pijanci plegli po rosnim klupama. Overavam peronsku i pevušim: *Če-tri de-vet dvaaaaa, tam tadam, iz Be-o-gra-daaaaa.* Biram sedište na desnoj strani, jer suprotno bije opasno jutarnje sunce. Malo

ispred mene žena kunja, na sedištu pokraj nje sedi muškarac, samo što nije zaspao. Glave im se klate levo-desno. Uz Begaljicu spavaju slatkim snom radnika treće smene. Nizbrdo vozač naglo koči, cima. Zamišljam da otkida uspavane glave i one se kotrljaju po musavom podu autobusa. Ustajem, kupim ih, nema mnogo krvi. Ženinu glavu uokviruju vlasi boje voska. Postavljam je na muškarčev trup u teget kombinezonu. Drugu glavu, neznatno težu, čija šupljina zveči poput nekog idiofona, podižem uvis, kao da umilošćavam bogove, a potom je polažem na ženino omlitavelo telo. Verujem da, dok putuju prema konačnom odredištu, sanjaju, baš kao i većina ljudi, promenu iz korena.

Direktor muzičke škole je niži od mene, proćelav, ima guste riđe bakenbarde i uvo koje krase biser. Nudi šljivovicu u flaši „balantajnsa”. Poziva tetkicu. Ona šepa, drži kristalne čaše. Likom podseća na čistačicu iz osnovne; krpe su joj smrdele na crkotinu, jurila nas je metlom po školskoj pasareli jer smo joj borosane i kombinezon umazali govnama. Konkurisao sam za posao u nekoliko škola van prestonice. Sedmoro ljudi se prijavilo za posao nastavnika solo pevanja. Nije prošlo nedelju dana, dobio sam poziv za razgovor. Direktor čita naglas podatak iz moje biografije, nigde nisam angažovan kao operski pevač i to ga raduje jer „ne postoji racionalan razlog da se maksimalno ne posvetim pedagoškom

radu”. Podseća me na to da slabo govorim strane jezike, posedujem skromne računarske i druge veštine, ali zanemaruje činjenicu da mi je prosečna ocena na ispitima iz glavnog predmeta bila svega šest i po. Pita me da li dugo poznajem Kaplara. Klimam, svako negiranje može da ostavi pogrešan utisak. Primećujem pozlaćene pehare u vitrini i uramljene diplome okačene po zidovima kancelarije ofarbanim bojom uniformi Romelovih jedinica u Severnoj Africi. Direktor pruža čašu, namiguje. Zavaljuje se u stolicu, prekršta noge, olabavljuje kravatu. Priča o bivšem nastavniku klavira a sada direktoru muzičke škole iz drugog grada. Naterao je učenike da kupe sintisajzere od njegovog ortaka. Neki klinac je slučajno našao duplo jeftiniji kod Kineza. Rekao je drugarima. Nastavnik klavira se zabrinuo da ne propadne biznis, sazvaio je roditeljski sastanak. Koristeći iskustvo dugogodišnjeg trgovca, pričao je o Kinezima svašta – truju kerove pa ih jedu, smrde. Na kraju je ubedio roditelje, jer šta ljudi znaju o Kinezima i plastičnim instrumentima, svi do jednog kupili su sintisajzere od njegovog ortaka, ispostavilo se – Kineza.

Prvo radno iskustvo imao sam u A-čkoj osnovnoj školi, trajalo je dvadeset dana. Dvojica izviđača krila bi se iza paravana ukrašenih najuspelijim crtežima po izboru nastavnice likovne kulture. Čim me ugledaju trče da jave drugarima da stiže Mocartov zamenik. Ulazim u učionicu petog tri. Učenici

ustaju, škripe klupama. Smeju se, prde ustima. Preskačem upisivanje časa, prozivanje redara i tome slično. Uz tablu stoji prislonjen neocedeni sunder i s njega otegnuto kaplje k barici u čijoj muljavoj površini kao da se ogleda muka pedagogije. „Bojkoviću, zašto slušamo muziku?“, namerio sam se na sitnog, zgurenog dečaka u prvom redu do prozora. „Mrzi vas da nam predajete“, po običaju, iz poslednje klupe javlja se Filipović, zajapureni debeljko kovrdžave svetle kose, slinavog nosa. Podsećao je na mene kada sam bio osnovac. Više od svega voleo sam da nešto dobacim i zasmejem razred. Večito gladan, nisam mogao da se strpim do velikog odmora, otpakivao sam užinu ispod klupe i jeo. Namirisavši pileći parizer premazan majonezom, nastavnica bi me slala u ćošak. Sendvič je bacala u kantu, premda je jednom pojela preostali ogrizak filovan đaćkom paštetom. Pritiskam „eject“ na mini-liniji. Kućište je zaglavljeno, klinci su se opet igrali. Čuje se kikut nalik podlim vevericama iz crtaća. Naređujem Filipoviću da izađe pred tablu. Debeljko je začuđen, upitno gleda prema drugarima. Izgovaram sledeće: „Podigni desnu ruku, okreni dlan prema meni. Sada ponavljaj za mnom: zaklinjem se, tako mi Svetog Karamangadugabanga i Svete Dudajundakugedande, da ću biti prav, zdrav, jak. Moje misli lutaće sa mnom, moji snovi biće svačiji, božije providenje moja je pesma, beskrajna igra moja je sudbina!“ Klincima se dopala zakletva. Ponovili su je horski negde

od pola. Otkidam osušenu granu polumrtvog fikusa koji tavori uz umivaonik, upirem truli kraj prema debeljkovoj glavi, jednom pa drugom ramenu. „Svečano te proglašavam nastavnikom muzičkog!” Deca tapšu, ja takođe. Odlazim na Filipovićevo mesto. Dečak drži ruke na kukovima, gleda u pod, pa ka drugarima, zatim u pravcu stola gde stoji otvoren dnevnik. Pući usta, šmrkće. Prilazi česmi, pije malo vode. Usta briše rukavom košulje, a mokre ruke o platnene pantalone. Zabacuje glavu unazad, mršti se. Gleda u učenike i nakašlja se. Lista dnevnik, gleda plan i raspored. Češka se po temenu, tapka prstom po loptastim obrazima. Čini se da je spreman za odlučujući korak u profesionalnoj orijentaciji. „Bojkoviću, izađi pred tablu da odgovaraš”, napokon izgovara dečjim glasom.

Prvog radnog dana u muzičkoj školi uporno me svrbi nos. Učenica falšira slabašnim glasom, otvara usta nalik šaranu u akvarijumu ribarnice. Predlažem da na trenutak zažmuri, dobro je za koncentraciju. „Opusti se i zamisli da si lepršava Bijonse. Utegnuta jednodelnim, šljokastim kostimom vrckaš naočigled više hiljada hipnotisanih obožavatelja!” Sklopila je kapke. Konačno mogu na miru da iščačkam nos.

Dobio sam ključ plakara za lične stvari i note. Odložio sam pakovanje ubrusa i čaj od nane, a unutra je već stajao starinski kišobran. Retko napuštam učionicu; zatvoren prostor

i pečatirano rešenje o zaposlenju pružaju mi osećaj preko potrebne sigurnosti. Dok zurim kroz prozor u balkone i krovove okolnih zgrada, pomišljam kako ništa ne izgleda stvarno, i kako bi bilo najbolje da tako ostane. Na pauzama popunjavam obimnu školsku dokumentaciju – nastavne, nenastavne planove, samoevaluacije, korekcije, kompetencije, a stolica je neudobna, preniska, sto takođe, sedim u lošem položaju. Kljuca me pulsirajući bol u predelu lopatice. U zbornici, odmah do plakara s dnevnicima, postoji drvena ploča s malim metalnim čivijama o koje kačimo ključeve učionica. Vrebam pogodnu priliku, kada nema nikog, da se nagnem ka ključevima i uprem leđima. To su kratki trenuci zadovoljstva, najčešće prekidani ulaskom tetkice. Gledala je na kablovskoj: ugřeješ oblutke, neparan broj, poređaš ih u obliku trougla na naga muška leđa koja primivši toplotu postaju spremna za masažu uljem eukaliptusa i kamfora. Predlagala je direktorovu kancelariju, nedeljom uveče nema žive duše, sto je prostran, provereno prima dvoje, računar ima sentiš muziku, a direktor u jednoj komodi čuva afteršejv uzbudljivog mirisa.

Preko puta muzičke škole nalazi se kafana s dvorištem u hladu tri gorostasna oraha, a ulicu niže sala za venčavanje – linija snabdevanja svatova. Najezdu buke najavljuje raštimovani duvački kvartet potpomognut automobilskim sirenama. Mlada u raskošnoj

venčanici zamahuje bidermajerom i baca ga iza leđa. Musavi klinac ga odnosi razočaranoj kumi ispred nosa. Kod ulaza u zgradu opštine sedi žena, moli za dinar. Otkrivši bolesno plavu nogu ispod zelene, umašćene haljine, pokazuje dalje, k šipražju, prema Centru za kulturu, gde viđam gologuze skitnice da kenjaju. Često se pojavljuje portir, uvek nosi belu košulju i kravatu žirafinih boja. Jednom je u školskom hodniku pričao o Đuzi, kolegi kojeg su psi lutalice izgrizli kod železničke, bilo je na lokalnoj televiziji. Igrali su tablič, dobijao je pet puta zaredom, a Đuza se smeškao i sve govorio: „Sledeća je moja!”

Tetkina želja bila je da polažem audiciju u amaterskom pevačkom društvu. Imao sam sedamnaest godina i nije mi padalo na pamet da ću jednog dana raditi kao nastavnik solo pevanja. Svim silama sam se trudio da verujem u reči: „Jednog dana, kad porasteš, bićeš operski pevač, tetkin ponos!” Primljen sam u baritone. Hteo sam da pevam bas. Na horskim probama nisam uspevaio da dosegnem donji registar. Dirigent nam je neprestano ponavljao da želi forte. Najdublje tonove dosezao sam jedino podrigivanjem. Bilo je horista, onih starijih, čiji su glasovi ječali poput tube. Pitao sam jednog od njih kako da postignem zvučnost u najnižem registru. Posavetovao me je da svakog jutra stavljam ledene obloge na vrat, a ukoliko to ne uspe da popušim kurac medvedu. Po tetkinoj preporuci upoznao

sam penzionisanog pevača, držao je privatne časove na petom spratu beogradske Opere. Imao je raščupanu kosu i vrat debeo poput panja. Otkopčane košulje, s nogama u laboru punim vode, sedeo je za klavirom. Pitao me je da li znam da kažem ma-ma? Nije mi bilo jasno pitanje. „Jesi li glup?“, iskolačio je oči. Godinama je pevao u Italiji. Uživo je slušao operске legende: Korelija, Đajotija, Sijepija. Đajoti je naučio da peva oponašajući mukanje krave. Tražio je da muknem, što sam i učinio. „Tako muču pičkice!“ Iskezio se, urliknuo je životinjski. Ocedio je kvrgava, mrtvački bela stopala po podu od linoleuma i poručio da se ne pojavljujem dok ne naučim da mučem.

Dvoumim se da li treba da izađem na audiciju za mjuzikl. Početna plata u muzičkoj je neznatno veća od roditeljskog džeparca. Pomeram sto, na mobilnom biram zgodnu muziku za igranje, neku pesmu u ritmu salse. Koče mi se vrat, leđa, ramena. Pojavljuje se bojazan da će na audiciji tražiti balet. Ulazi učenik, zatiče me u idiotskoj pozi. „Čoveče, kucaj!“, vičem. Oborio je glavu. Dobar je dečko, odgojen u hraniteljskoj porodici, s licem izlepljenim paperjastim dlakama ispod kojih vire mnogobrojne zrele bubuljice. Malo niže, kod jagodice, zalepio je flaster. Izmrcvario je čibulju. Zanimaju ga devojke, a lice mu je katastrofa. Prepričavam sličnu muku: „U osmom razredu su me zvali *Boris bubuljica*. Jednom su me prozvali *masnokožac*.“

Osmehuje se. „Verovatno si nebrojeno puta video ružnog frajera kako šeta strava ribu?” Nakon terapije razgovorom, peva vokalize kao nikada. Sprema se da ode kući raspoložen. Okreće se kod vrata, s podignutim palcem, kao da snima neku glupu reklamu, i šeretski izgovara: „Boris bubuljica, pozovite još danas!” Polako počinje da me kljuca u leđima.

II

Nedeljama nisam vodio pedagošku dokumentaciju, trebalo je da ostanem posle nastave i nadoknadim propušteno. Pet minuta pisanja je dovoljno da osetim bol malo iznad prvog pršljena. Napravio sam mesto na stolu i legao. Prija razmišljanje o tome kako radni dan provodim u ležećem položaju. Neonka je zacvrčala – kao da se neki minijturni neurotik zaglavio u staklenoj cevi. Okrugli sat na zidu pokazivao je šest, jesenja tmina pritiskala je prozore, a toplota ugrejane prostorije i ležeći položaj lagano su me uspavljivali. Ispružio sam noge i duboko uzdahnuo, telo se opuštalo.

L'aria de Kaplar (1)

Govorila je o njemu neprestano.

Njih dvoje su osvetlili moj život. Osnažili moju odlučnost.

Tako sam zakoračio u nepoznato.

A zapravo, sve je postalo previše predvidivo.

Škljocnula je kvaka. Ne pomerajući se, s rukama uz bokove, ja sam lež spreman za obdukciju. Koraci su pritiskali pod. „Budite pažljivi, vlaga je podigla parket na nekoliko mesta, najalarmantnije je kod radijatora, trebaće novca za sanaciju, đачki dinar plaćaju jedino naivni roditelji i, kako kaže direktor, računi i troškovi se gomilaju, a niotkud nema pomoći”, rekao sam. On utorkom dovodi unuka na čas pripremnog razreda. Priča se da klinac neće da jede dok ne puste muziku s gramofona, nakon doručka zazviždi kristalno čistom intonacijom, poput crvendaća. Polako se ispravivši, otvorenih očiju, pružio sam ruke i dodao još: „Da li ste znali da klavirštiner ima suprugu punih usana, bujnog poprsja, oči su joj karamel bombone, neretko mi iskrnsne njen lik, stoji preda mnom sva uzdrhtala od željnog iščekivanja nemogućeg!” Prošlo je mnogo vremena otkada sam ga poslednji put video. Nosio je staru iznošenu braon kariranu beretku, na herenu, te mu se desno oko nalazilo pod senkom oboda. Otkriveni pramenovi kose boje uglja spuštali su se do ramena prašnjavih od peruti. Trebalo je da kažem: *Poštovani gospodine Kaplare, dobro došli ste vi i miris sušenog mesa koji ste doneli sa sobom*, međutim, bio sam pristojan: „Pomisao na seciranje skalpelom neretko pomaže da se oslobodim napetosti.” „Tvojim venama, vidim to jasno, teče uzburkana tetkina krv”, izgovorio je i izvadio disk iz unutrašnjeg džepa kaputa. „Da li opet spremate neki trik?”

upitao sam. Rasponom između vrha palca i srednjeg prsta obuhvatio je ivice plastične kutije koje se spajaju dijagonalom. Na disku se nalazilo njegovo izvođenje pesme *Strangers in the night*, navodno snimljeno decembra sedamdeset i devete u jednom zagrebačkom studiju, uz klavirsku pratnju Iva Robića, originalnog kompozitora planetarnog hita u izvođenju Frenka Sinatre. Zamolio je da primim poklon. Seo sam za pijanino i odsvirao terckvartakord G dura. Otkopčao je kaput i izvio vrat. Napregnuo se, nabrekle su mu vene – tamni, pulsirajući kablovi. Nosio je maslinaste somotske pantalone i vojničke cokule oguljenih vrhova. Razjapio je usta, brada mu se zbrčkala do neprepoznavanja. Proizveo je prodoran zvuk nalik barskoj ptici. Spustio sam poklopac. „Jeste li čuli *Koncert za tetkicu?*” Pogledao je upitno. „Obavezno svratite nakon unukovog časa, čistačica će brisati prašinu s pijanina u učionici pored”, naglasio sam. Izvinio se, dečak po običaju večera u osam, a najkasnije do devet i dvadeset mora da bude u krevetu. Primetio sam da blago cupka, s rukom prislonjenom uz prepone. Zamolio je za olovku i papir. Zatim je upisao adresu stanovanja, nacrtavši, s talentom predškolskog deteta, pravac kretanja od autobusnog stajališta, četiri stajanja od glavne stanice, smer kojim ide „beogradski”. Na brzinu je opisao dvorište i okolinu, kao uputstvo da se lakše snađem. Poželeo je da budem njegov gost. Kod trafo-stanice će me čekati čovek (Čiča Gliša je bio njegova crtana verzija), treba da

pratim uputstva. Naklonio se i u žurbi pošao prema vratima. „Kada ste poslednji put videli moju tetku?“, interesovalo me je. Nije mogao da izdrži, gotovo je izjurio, odmahujući rukom.

Devojčice su se klackale preko puta stajališta, neposredno ispred olupine žutog juga. Starija, debeljuškasta, držala je težinom mlađu na visini. Mršavici su visile noge, podvriskivala je i pretila da će sve ispričati roditeljima. Na prednjem sedištu automobila kunjao je crnodlaki pas, neko je na zadnje spakovao stari frižider. Asfalt, išaran brojnim rupama i tragovima kočnja, vodio je uzbrdo iza napuštenog marketa, prateći red bandera čiji su vrhovi virili iz divljeg bagremara. Nosio sam bocu vina u ukrasnoj kesici. Mogao sam da se zakunem da ću kuću pronaći bez crtanog objašnjenja. Zgužvao sam cedulju i bacio je u jarak pretrpan plastičnim đubretom. Nebo je bilo odrpana krpa, osećao se sladunjav miris okolnog bilja i to me je podsetilo na neke zaboravljene slike detinjstva. Očekivao sam da će mi se, pedesetak metara napred, s leve strane, prikazati dvospratna kuća s metalnim petličem na kapiji, grupom šimšira uz kitnjastu gvozdenu ogradu i kanal za drenažu u kojem žubori voda i sliva se iz dvorišta. Utabana zemlja je zamenila asfalt. Usledilo je nekoliko jednospratnih kuća s fasadama od prljave opeke, ograde su bile drvene i trošne. Poverovao sam da naselje ima crkvu – neokrećeni objekat

s betonskom česmom gde vikendaši satima čekajući da dođu na red, toče vodu u kanistere, pevaju narodnjake i psuju jedni druge.

Smrkavalo se, nadletala me je svraka. Ugljenim, ptičjim očima snimio bih teren i lako preleteo distancu opterećenu sporošću ljudskih koraka. Čovek je zapišavao zid trafo-stanice. Istresao se, navukao je pantalone i pružio ruku. Predstavio se kao muzički organizator. Njegovo lice podsećalo je na foto-negativ. Pitao sam za ogradu s metalnim petlicem i za neokrećenu crkvu s česmom, a on je parafrazirao Kjerkegorovu misao o razlogu Isusovog stradanja: „Moćnici me mrze jer narod želi da postanem njihov car, narod me mrzi jer odbijam da postanem njihov car.” Mrak sam dočekao ćutke, zabivši glavu u mekani okovratnik jakne. Pokušavao sam da skrenem pažnju s pratiočeve priče o ružičastom neonu koji leći prostatu, rok zvezde su glavni promoteri, neškodljivo je, provereno je, blablabla. Razmišljao sam kako mi je čitava situacija poznata, *deža vi* možda, ili proživljavanje nekog zaboravljenog sna. Znatiželjnoj svraki pridružila se prijateljica, dok je muzički organizator pevao iritantnim, nazalnim glasom: „haken vi slip vara beds ar brnin...”, dodajući trilere na krajevima fraza.

Sijalica je osvetljavala vrata jednospratne kuće. Pratilac me je propustio kod dvorišnog ulaza. Zakoračio sam na usku popločanu stazu. Osvrnuo sam se. Činilo se da je muzičkog organizatora usisao mrak. U hodniku nije

bilo nikoga. Kucao sam po drvenim okvirima ispred ulaza u svaku prostoriju. Pažljivo sam razgledao oko sebe. Posumnjao sam da su masivni orahov regal u dnevnoj sobi (s vratancima ukrašenim specifičnim duborezom – tri kruga u kvadratu), porculanske figurice (četiri praseta s vezanim maramama različitih boja i mama krmača s kućnom kapom; inače, porodica je bila poređana između dva nejednaka ukrasna kovčežića), *Akordov* gramofon, luster s pet kugli od „mlečnog” stakla, i uramljeni akvarel mrtve prirode (crvena tikva, klip plavog kukuruza i starinska pegla), identični predmetima kakve je imala tetka, s tim da je raspored bio drugačiji, naravno, u znatno manjem, ali skladnije uređenom rasporedu prostorija. Primetio sam otiske po laminatu i trpezarijskom tepihu. Smečkasta smesa mi se zalepila za cipelu. Pokušao sam da pomirišem đon, ali me je uhvatio grč. Seo sam za trpezarijski sto i ispružio nogu. Zatezao sam stopalo k sebi. Klinac je gvirnuo iz hodnika. „Video sam te, vraže mali”, procedio sam. Smesa je bila plastelin, oružje za veseli doček gostiju. Na stolu se nalazila sveska A5 formata ukoričena narandžastim ukrasnim papirom. Naslovna stranica je, ispod zaštitnog omota, bila ilustrovana plavokapicom i mišonjom u majici na crveno-bele pruge. Bio je to ručno ispisani rečnik manje poznatih reči i izraza. Očekujući skori dolazak domaćina, proverio sam znanje. Bira sam nasumično, kao u kvizu. Svaki pogodak – jedan bambi.

Trepanacija – bušenje lobanje u „medicinske svrhe” (keksić!)

Rinotileksomanija – bolesna opsednutost čačkanjem nosa (drugi bambi!)

Eskapada – nestašluk (lakše ne može biti!)

Insubordinacija – neposlušnost, protivljenje starijim (zašto bih to pamtio?)

Intransigentnost – nepopustljivost (!?)

Ingredijencija – sastavni deo nekog spoja (ma, daj, zajebi bambije!)

Od sredine sveske počinjala je nova oblast, naslovljena ovako: *Rečenice u kojima tražim motivaciju*. Pročitao sam naglas, oponašajući glas za trejlere holivudskih filmova: „Nisam znao ništa, ostajući u nepokolebljivoj veri da nije prošlo vreme okrutnih čuda.” „Ali kod postavljanja ciljeva budite hrabri i velikodušni, mislite smelo i gledajte daleko.” „I nikada mi do tada nije palo na pamet, niti bih se ikada dosetio, da bi negde moglo postojati mesto za ljude kao što smo mi...” Ovog meseca, samo u vašim bioskopima!

Trebalo je vremena da shvatim odakle dopire zvuk sličan zvonu bicikla. Na radnom delu u kuhinji stajao je stari telefon, pokraj kutije za hleb. Podigao sam slušalicu. Muškarac hrapavog glasa predstavio se kao Kaplarov prijatelj. Objasnio je gde da potražim beli koverat. Ne prekidajući vezu otišao sam do

police s knjigama i potražio najveću među njima, Platonovu *Državu*. Odmah do nje stajala je Kalinova *Povijest filozofije*. Otvorio sam koverat i izvukao list papira gde je pisalo: „Posvećeno ocu, koga nisam imao prilike da upoznam.” Želeo sam da znam u čijoj kući se nalazim. „*U kući Kaplarovog brata.*” Strpljivo sam sačekao muzičkog organizatora da dođe, odmah pošto ga je misterija mraka ispljunula nazad.